

»Zame? Ah, jaz sem te pa v težkih sanjah iskal in te nisem mogel najti. Zdaj te pa spet imam, moja dobra mamica!« In ovije drobne roke okrog materinega vratu in mamico vroče poljubi.

»Toda, mamica, kakšna si? Tako čudna, tako tuja kot nikoli poprej?«

»Kakó, otrok moj?« —

»Tvoji lasje so vsi beli — prej so bili zlati.«

»Ah, trpljenje, ki sem bila vanje potopljena zate, otrok moj, je pobelilo moje lase.«

Deček je položil svojo glavico na materino srce in je zajokal.

In njegove solze so padale kot tiha rosa na razboljeno materino srce. Pod solzami pa so vzcvetele materi spet vse rože, ki jih je tisto trpljenje požgalo.

Leop. Turšič:

Naštevanka.

Enkrat ena je ena —

loka je že razcvetena.

Enkrat dve je dve —

mene nožice srbé.

Enkrat tri je tri —

vse ozrače žgoli, žgoli.

Enkrat štiri je štiri —

kdo razigrano mi krveo umiri?

Enkrat pet je pet —

hajdimo, hajdimo v pisani svet!

Kdor že naštevanko dobro umeje,

zunaj naj ptičke in cvetke prešteje!

